

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie skargi J. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 12 września 2012 r., sygn. akt I ACa 164/12, wydanego w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie i Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

o odszkodowanie i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2015 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddala wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;**
- 3. zasądza od J.J. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 września 2012 r., na mocy którego oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 listopada 2011 r. oddalającego powództwo powoda.

Wymagania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określone zostały w art. 424⁵ § 1 i 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem do koniecznych elementów skargi należy przytoczenie przepisu prawa, z którym wyrok jest niezgodny (pkt 3) oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej wydaniem wyroku (pkt 4).

Skarga wniesiona od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 września 2012 r. nie zawiera obu tych elementów. Po pierwsze, wskazując art. 23 k.c. skarżący powołał się jedynie na jego naruszenie, nie zaś na niezgodność w tym zakresie zaskarżonego wyroku z prawem. Przepis ten przytaczany jest zatem wyłącznie jako podstawa skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), nie zaś jako podstawa niezgodności orzeczenia z prawem (424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), która powinna zostać określona osobno w treści tego środka zaskarżenia (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., V CNP 61/14, nie publ.). Po drugie, stwierdzenie przez skarżącego, że zaskarżone orzeczenie stanowiło dla niego źródło cierpień psychicznych nie odpowiada wymaganiu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody. Konieczne w tym wypadku jest wskazanie konkretnego uszczerbku majątkowego, który stał się wynikiem wydania zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CNP 52/14, nie publ.), nie zaś tylko subiektywnego przekonania skarżącego, który mógłby odpowiadać co najwyżej pojęciu krzywdy, nie zaś szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Oczywiste błędy w redakcji skargi przesądzają o tym, że w sprawie nie doszło do udzielenia pomocy prawnej, za którą pełnomocnik z urzędu mógłby otrzymać wynagrodzenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72).

O kosztach postępowania należnych pozwanemu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

l.n